

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] imod må det kræves, at han, som jeg forstod det ærede medlem var enig i, har evnen til at udføre sit arbejde til søs, derfor må han naturligvis have sejlet.

Det ærede medlem stillede også et spørgsmål i forbindelse med udtrykket „søgående skibe“. Det er ikke blot til forskel fra skibe, der ligger stille, det er til forskel fra skibe, der kun sejler i lukkede farvande; skibe, der sejler i fjorde eller søer, vil ikke kunne betragtes som tilstrækkeligt uddannelsesgrundlag. Det er det, udtrykket „søgående skibe“ betyder.

Det ærede medlem hr. Villemoes rejste spørgsmålet om småskibsfarten. Jeg vil gerne straks sige, at jeg er helt enig med det ærede medlem i, at vor småskibsfart i øjeblikket har så tunge kår, at vi naturligvis ikke skal gøre noget for at gøre det yderligere besværligt for den. § 5 er jo ret kategorisk affattet, idet der står:

„Ingen kan udmønstres som kok eller hovmester med dansk skib uden at have bevis som skibskok.“

Dette må naturligvis også gælde småskibe, så at hvis man på et af de små skibe vil have en mand som kok, må han opfylde lovens bestemmelser, men der er ingen, som tvinger skipperen til at ansætte en kok, han kan selv disponere, han kan ansætte en ungtok, eller hvordan han vil hjælpe sig; d. v. s. at lovens krav om, hvilken uddannelse en kvalificeret mand skal have, når han er skibskok, skulle, bortset fra hvad loven iøvrigt indeholder, stå fast, men småskipperen er ikke tvunget til at ansætte en sådan kok; han kan disponere, som han vil og plejer.

Villemoes: Jeg takker den højtærede handelsminister for hans udtalelser, som jeg fuldstændig kan tiltræde, og som også er i overensstemmelse med min tanke. Selvfølgelig skal man på småskibe påmønstreres som et eller andet, og jeg forstår, at man kommer udenom vanskeligheden ved, at man ikke påmønstrer manden som kok, men finder en anden betegnelse. Det er en fornuftig og praktisk ordning. Det er det, den højtærede minister ønsker med sit lovforslag, og det kan jeg tiltræde.

Bouet: Jeg takker den højtærede minister for hans besvarelse af mine spørgsmål. Lovforslaget er jo temmelig kategorisk, og jeg vil derfor gerne understrege det, ministeren her har sagt om, at man ikke vil kræve yderligere skolegang af en uddannet kok, men kun forlanger, at han skal tage

den *søgående* uddannelse. Jeg takker også for svaret angående udtrykket „søgående skibe“. Som jeg sagde før, kunne jeg ikke tænke mig, at man havde tænkt på at skelne mellem indskrænket og uindskrænket fart. Jeg forstår altså, at det kun drejer sig om at udelukke skibe, der kun sejler på fjorde og søer, og på hvilke jeg forøvrigt ikke tror der er mange kokke til daglig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov nr. 530 af 22. december 1948 om foranstaltninger til støtte for bekæmpelse af kvægtuberkulose og smitsom kalvekastning m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg C. sp. 1409).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Landbrugsministeren (Bording): I medfør af lovgivningen om støtte til foranstaltninger til bekæmpelse af kvægtuberkulose og af smitsom kalvekastning er der gennem mange år blevet opkrævet en afgift ved udførsel her fra landet af levende og slagtet kvæg. Afgiften har hidtil været fastsat til et vist ørebeløb pr. kg levende eller slagtet vægt. Så længe udførslen af kvæg og oksekød i henhold til loven om udførsel af landbrugsprodukter foregik gennem landbrugets kvæg- og kødeksportudvalg, var det ligetil at beregne og opkræve disse afgifter, da det af udvalgets regnskab fremgik, hvor meget der var eksporteret her fra landet. Efter at den centraliserede kvæg- og kødeksport er ophørt, er det ikke længere muligt at opkræve en vægtafgift af levende kreaturer. Lovforslaget, som her foreligger til behandling, går derfor ud på at ændre denne opkrævningsordning og gå over til en stykafgift i stedet for en vægtafgift, når der eksporteres levende kreaturer. I forslaget, som det var fremsat i folketinget, var det overladt til ministeren at fastsætte afgiftens størrelse. Efter ønske fra folketingets side er afgiften imidlertid blevet fastlagt således, at den skal udgøre 5 kr. pr. levende kreatur og 2 øre pr. kg okse- og kalvekød, der eksporteres. Udover denne ændring er der foretaget en anden ændring, der går ud på at tidsbegrænse loven til kun at gælde for 2 år, det vil sige at den udløber den 1. maj 1952.